

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **P. H.**, bytem V. 364/35, K., zast. Mgr. Petrem Faltusem, advokátem se sídlem Doudlebská 1046/8, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. KUOK 13587/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 30. 11. 2012, č. j. OD/15766/12 – 13/Hla/132. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 18. 8. 2012 v 8:49 hodin na dálnici D1 v km 313 ve směru jízdy od obce Ostrava na obec

Olomouc, kdy jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Audi A6, r. z. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o 62 km/h (po odchylce o 56 km/h). Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 186 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 56 km/h. Tímto svým jednáním porušil žalobce § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byly v souladu s § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uloženy sankce – pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu s § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu byla od žalobce hlídkou Policie ČR vybrána kauce ve výši 6.000 Kč, která bude dle § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí započítána na zaplacení uložené pokuty.

[2] V žalobě žalobce žalovanému vytýkal, že byly porušeny zásada ústnosti a bezprostřednosti, a tak byl porušen čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy. Ústavní soud již opakovaně zdůraznil obecně platný princip, podle něhož případné zásahy do základních práv nebo svobod, a tedy jejich omezení, musí být interpretovány restriktivně a nikoliv extenzivně, s odkazem na čl. 4 odst. 4 Listiny. Každý, kdo je účastníkem řízení před soudy či správními orgány, má právo se ve své věci takového řízení osobně zúčastnit bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže správní orgán přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení podle čl. 38 odst. 2 Listiny, žalobce odkázal na nález sp. zn. II. ÚS 145/02. Podle tohoto nálezu předvolání k jednání je třeba doručit nejen právnímu zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení, k jednání tedy musí být účastník řízení samostatně obeslán. Právo účastnit se projednání věci vychází z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na to, že v předmětné věci byl žalobce předvolán pouze k ústnímu jednání dne 22. 10. 2012, ovšem již vůbec nebyl předvolán k jednání na 19. 11. 2012, když na tomto jednání se mělo provádět zásadní dokazování, správní orgán se spokojil pouze s obesláním jeho zástupce Ing. P. V., což nelze chápat jako splnění povinnosti doručit předvolání obviněnému z přestupku, je jednoznačné, že tak rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a nadto za současného porušení základního práva obviněného z přestupku na spravedlivý proces. Podle žalobce správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pakliže nevyhověl důkazním návrhům žalobce a neprovedl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam 2006, jakož i dalším důkazním návrhům, zejména znaleckým posudkem. Žalobce odmítl závěr správních orgánů, že dokladem o proškolení příslušníků Policie ČR je prokázáno, že zařízení PolCam 2006 bylo použito v souladu s návodem k obsluze. Výpověď svědků – zasahujících policistů – jednoznačně nemůže být důkazem, že při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze, konečně se k této otázce ani oba svědci nevyjádřili. Stejně nesmyslný je závěr žalovaného, že s ohledem na ověřovací list č. 14/12 je rychloměr ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. V této souvislosti nebyl proveden jakýkoli důkaz. Ostatně právě srovnáním postupu policistů, který ovšem bude procesně použitelným způsobem zjištěn (viz dále) s návodem k obsluze, je možné teprve zjistit, zda bylo skutečně postupováno při měření v souladu

s návodem k obsluze a tedy způsobem předpokládaným pro použití k měření rychlosti dle ověřovacího listu č. 14/12 ze dne 3. 2. 2012. Pokud se žalovaný s námitkou žalobce, že policisté nepostupovali v souladu s návodem, nevyrovnal a pouze přešel odkazem na výpověď policistů, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rozhodnutí vykazuje znaky libovůle. Zcela chybí počátek měření a přitom je podstatné, že na začátku a konci měření musí být mezi měřeným a měřicím vozidlem stejná vzdálenost. Nezákonný je výrok rozhodnutí o započtení zaplacené kauce na uloženou pokutu, když kauce byla vybraná v rozporu s § 125a zákona č. 361/2000 Sb. V písemném potvrzení není uveden relevantní důvod vybrání kauce, ale pouze popis skutku, a dále pak v závorce „vyhýbavé chování, řešit přestupek jiným způsobem atd.“. Podle žalobce toto nemůže být důvod vybrání kauce, neboť se jedná o rozhodnutí svého druhu, které musí být přezkoumatelné, tedy je nutné uvést skutečnosti, které reálně odůvodňují obavu, že se obviněný z přestupku bude vyhýbat přestupkovému řízení. V tiskopise vyplňované zasahujícím policistou je přímo kolonka, kde je policista povinen vyplnit důvod vybrání kauce a důvody, na jejichž základě pojal policista důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, že tento důvod řádně uveden není, čímž je nutné dovodit, že kauce byla vybrána nezákonně. Na tom nic nemůže změnit ani to, že policista dodatečně tyto okolnosti specifikuje v přestupkovém řízení. Tuto nezákonnost není možno zhojit výrokem rozhodnutí podle § 125a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Další vadu spatřuje žalobce v tom, že správní orgán nevyslechl zasahující policisty a spokojil se pouze s úředním záznamem o přestupku, resp. oba policisty vyslechl, ale ti se k věci nevyjádřili a odkázali pouze na úřední záznam a svědeckou výpověď učiněnou v jiné věci též den. Důkazy z jiného řízení nelze prolínat do předmětného řízení, takže správní orgán vycházel pouze z úředních záznamů, které nemohou jako důkazy obstát a zjištění skutkového stavu tak bylo nedostatečné. Žalobce namítal, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebyl proveden výslech zasahujících policistů, správní orgán se spokojil pouze s úředním záznamem a oznámením o přestupku. To je v rozporu s judikaturou NSS, úřední záznam poskytuje jen předběžnou informaci a nelze jej považovat za důkaz. Žalobce navrhl, aby soud bez jednání podle § 78 a § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s. zrušil obě napadená rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobním námitkám uvedl, že jsou v rozporu se spisovým materiálem, který prokazuje jejich nedůvodnost. Z § 52 s. ř. plyne, že důkazními návrhy není správní orgán vázán, vždy však provede důkazy, které jsou třeba ke zjištění stavu věci, což se v daném případě stalo. Účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak žalovaný považuje za samozřejmost, že pokud žalobce navrhuje provedení nějakého důkazu, zároveň uvede, co má být důkazem prokázáno. Pokud toto absentuje, je zřejmé, že jde spíše o snahu znemožnit projednání věci v zákonné lhůtě jednoho roku. Námitka, že nebyl žalobce předvolán ke druhému ústnímu jednání, je nedůvodná, neboť byl vyrozuměn zmocněnec žalobce a správní orgán již od žalobce nepožadoval žádný úkon, který by měl osobně vykonat. Tím, že byl zmocněnec žalobce vyrozuměn o nařízeném ústním jednání, byl bezesporu správní řád (§ 59) ze strany správního orgánu dodržen. Taktéž námitka o údajném využití úředního záznamu jako důkazu je zavádějící a je v rozporu s odůvodněním prvostupňového správního orgánu, který

o úředních záznamech jako důkazech nehovoří. Žalobce podle všeho nevidí rozdíl mezi podklady pro rozhodnutí a důkazem jako takovým. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce setrval na žalobních bodech a dále uvedl, že je sice pravdou, že je na uvážení správního orgánu, které z navržených důkazů účastníkem provede, nicméně je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud žalobce namítal, že při měření nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam 2006, pak byl povinen správní orgán procesně použitelným způsobem zjistit, zda takto postupováno bylo či nikoliv. To jednak předpokládá, že budou vyslechnuti zasahující policisté a dále bude jejich postup srovnán právě s návodem k obsluze měřicího zařízení, k čemuž ovšem v předmětné věci nedošlo. Pokud nebyl, ač tak žalobce navrhoval, proveden důkaz předmětným návodem k obsluze (s odkazem na ochranu autorského práva), nebylo možno srovnat postup zasahujících policistů s návodem a posoudit, zda výsledek měření odpovídá skutečnosti. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen předvolat žalobce samostatně, nikoli prostřednictvím jeho zástupce. Z vyjádření policistů při výslechu nebylo možno ničeho seznat, neboť policisté pouze odkázali na jinou svou výpověď. Správní orgán je při započtení kauce povinen přezkoumat oprávněnost uložení kauce.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 2. 2013 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud zjistil z oznámení o přestupku, že žalobce se dopustil přestupku, tak jak je uvedeno v úvodu odůvodnění rozsudku. Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce podepsal, ale nevyjádřil. Součástí spisu je platný ověřovací list a doklad o proškolení zasahujících policistů. Součástí spisu je i kompaktní disk s nahrávkou. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 18. 8. 2012 jeví žalobce vyhýbavé jednání k řešení přestupku blokovou pokutou s tím, že může přijít o řidičské oprávnění.

[7] Předvolání a zahájení o oznámení řízení žalobce převzal do vlastních rukou dne 21. 9. 2012 a dne 9. 10. 2012 se žalobce společně s jeho zmocněncem zúčastnili ústního projednání přestupku, kde žalobce požádal kopii spisu, výslech policistů a předvolání žalobce na toto jednání s doručovací adresou „Ing. P. V., P. O. B., P. 98“.

[8] Žalobce byl na jednání 19. 11. 2012 předvolán s tím, že předvolání bylo zasláno na jméno zmocněnce Ing. P. V. a požadovanou adresu P. O. B., P. 98.

[9] Jednání dne 1. 11. 2012 proběhlo v nepřítomnosti žalobce, ale za přítomnosti zástupce žalobce, který navrhl výslech zasahujících policistů. Zástupce

žalobce navrhl doplnit dokazování o návod k obsluze zařízení PolCam 2006, osvědčení o schválení technické způsobilosti typu, konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla a certifikát o schválení typu měřidla. Zástupce žalobce se domníval, že hlídka přiměřeně nepostupovala v souladu s návodem k obsluze, na který se oba policisté odkazovali, a navrhl, aby bylo řízení o přestupku zastaveno. Oba policisté vypověděli, že odkazují na úřední záznam ze dne 18. 8. 2012 na str. 3 spisu a na svou výpověď v jiném řízení, tj. ohledně jiného řidiče, který jel s žalobcem ale v jiném voze – M. H. a jeho přestupku. Protokoly o výsledku policistů z jiného spisu jsou založeny ve správním spisu v souzené věci.

[10] V rozhodnutí o přestupku správní orgán I. stupně odkázal k přesnosti tachometrů na předpis EHK/OSN č. 39 a směrnici 75/443/EHS, podle kterých naměřená rychlost nesmí být nižší než skutečná, je stanovena maximální odchylka a při absenci nedovolených úprav na vozidle nelze při dodržování rychlostních limitů nejvyšší povolenou rychlost překročit. Radary v ČR jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h při rychlosti od 100 km/h a ± 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka je zohledněna až ve výroku rozhodnutí, nikoli na radaru. Správní orgán I. stupně odmítl provedené další navržené důkazy, protože jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno a byly irelevantní. Správní orgán odkázal na provedené řízení a uvedl, že za podklad svého rozhodnutí vzal skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu zpracovaném policisty dálničního oddělení jakožto z podkladu, který byl následně potvrzen a doplněn výsledkem policistů. Z jejich výpovědí vyplynulo, že měření bylo provedeno objektivně a v souladu s návodem k použití, rychlost vozidla i totožnost žalobce byla spolehlivě zjištěna. Rychloměr byl kalibrován a policisté byli na jeho použití proškoleni a seznámeni s návodem. Návrh na důkaz návodem správní orgán zamítl s odkazem na autorská práva a pro nadbytečnost. Za obstrukční návrh správní orgán I. stupně považoval návrh na důkaz osvědčením o technické způsobilosti a typu konstrukční části vozidla nebo výbavy Policie ČR, protože vozidlo musí být rozhodnutím příslušného orgánu schváleno k provozu na pozemních komunikacích, a to jako celek, který je pravidelně přistavován k technickým prohlídkám a není tedy důvod jakkoliv zpochybnit rozhodnutí příslušného orgánu, kterým byla schválena technická způsobilost provozu vozidla a správní orgán vychází ze zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Z této zásady vychází i o schválení typu měřidla, které prochází pravidelnou každoroční kalibrací a ověřením ve specializovaném pracovišti s odkazem na listinný důkaz, a pokud by měřidlo v tomto konkrétním případě rychloměr PolCam 2006 nebylo schváleno, nebylo by možno pravidelné ověřování správnosti funkce vůbec provádět. Proto i tento návrh na další dokazování zamítl správní orgán jako nedůvodný. Jako nedůvodný byl zamítnut i návrh na provedení důkazu certifikátem o schválení typu měřidla, protože jeho funkčnost byla prokázána ověřovacím listem, bez schválení a ověřování správnosti by nebylo možné vůbec měření provádět. K námitce nesprávného měření (nikoliv v souladu s návodem) správní orgán uvedl, že při krokování obrazu jsou číselné hodnoty zachyceny od 23. metru po spuštění měření, což dokládá fotografie č. 30 ve správním spise a což je počátek měření a dostatečně dlouhý úsek pro změření rychlosti vozidla.

[11] V odvolání žalobce brojil proti odmítnutí důkazu zajištěním návodu k obsluze rychloměru s odkazem na ochranu autorských práv a odkázal na to, že návod nepodléhá režimu utajení, nelze jeho vydání odepřít a tento návod je poskytován jiným účastníkům v rámci jiných správních řízení, včetně řízení o kasačních stížnostech a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Bez návodu nemůže žalobce specifikovat své námitky. Neobstojí odmítnutí provedení důkazu návodem, když s ním nebyl žalobce seznámen, opírá se o něj zjištění skutkového stavu a ve výpovědích policistů jsou závažné rozpory, což činí jejich výpovědi nedůvěryhodnými. Dále žalobce namítal, že nebyl zadržen ihned po zjištění protiprávního jednání, ale policisté jej nechali ujet ještě dalších asi 15 km. Z obrazového záznamu vyplynulo, že policejní vozidlo bylo zařazeno za vozidlem řízeným M. H., hustota provozu nevyžadovala ze strany policistů žádný zvláštní manévr, které by znemožňoval provedení samotného měření, které nakonec počali až po půl minutě jízdy. Poté vozidlo dojedou, předjedou a provedou měření vozidla jedoucího před vozidlem žalobce. Je otázkou, proč druhé měření proběhlo bezprostředně a při prvním se čekalo půl minuty. Pro objektivitu měření je třeba, aby byl zachycen počátek a konec měření. Policisté měli výkonově silnější vozidlo, takže je nepravděpodobné, že nemohli žalobce dojet. Žalobce navrhoval důkaz záznamem GPS policejního vozidla a vnesl pochybnost, že by policejní vozidlo nemohlo vozidel žalobce dojet vzhledem k porovnání technických údajů.

[12] V napadeném rozhodnutí žalovaný napravil odůvodnění zamítnutí provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru s odkazem na ochranu autorských práv, protože nejde o dokument, který by autorským právům podléhal, žalovaný však konstatoval, že k zajištění předání tohoto dokumentu zástupci žalobce neshledal žádný relevantní důvod, protože obhajoba nenamítá ani v podaném odvolání žádné konkrétní vady při měření rychlosti, pouze obecně tvrdí, že návod bude třeba k posouzení, zda policisté postupovali v souladu s tímto návodem. K tomuto posouzení je však příslušný správní orgán. Žalovaný zrekapituloval, že ze spisu vyplývá, že rychloměr prošel řádným ověřením s dobou platnosti do 2. 2. 2013. Záznam z rychloměru a svědecké výpovědi v souladu s podklady Policie ČR (oznámení o přestupku a úřední záznam) prokazují spáchání přestupku i totožnost žalobce. Videozáznam z rychloměru je jedinečným, nezaměnitelným, neopakovatelným důkazem. Přímé a nepřímé důkazy tak tvoří ucelený řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních, skutkový stav tak byla zjištěn v souladu s § 50, § 51 a § 52 s. ř. a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by postup měření jakkoli zpochybnil. Doložení návodu by tak bylo nadbytečné. Svědek T. K. byl k měření rychlosti řádně proškolen oprávněnou osobou a z jeho svědecké výpovědi vyplynulo, že měření rychlosti bylo v souladu s návodem k obsluze. Výstup z rychloměru se vztahoval pouze na vozidlo žalobce. Rychlost vozidla žalobce dosvědčuje, že musela být shodná, ba vyšší, než rychlost druhého měřeného vozidla, takřka souběžně jedoucího. Námitku žalobce o pochybném měření odmítl žalovaný s tím, že videozáznam z rychloměru komplexně dokumentuje celý průběh před, během i po provedeném měření rychlosti vozidla žalobce. Ze záznamu je mj. patrné, že vozidlo Policie ČR dojelo vozidlo žalobce, srovnalo s ním rychlost, hlídka provedla měření v synchronizovaném režimu start/stop na vzdálenost 100 m v čase 1,8 s, přičemž došlo k výpočtu průměrné

rychlosti 192 km/h. V poukaze na rozpor ve výpovědích policistů žalobce žádný rozpor nekonkretizoval. Žalovaný odmítl posuzovat taktiku Policie při volbě času měření s tím, že posuzuje zákonnost zjištění skutkového stavu, přičemž odkázal na svědecké výpovědi a vysvětlení, že změřili jedno vozidlo Audi, pomocí majáků si uvolnili cestu a provedli měření u druhého vozidla. Žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení není přezkoumávat důvody, proč a kdy policisté provedli kontrolní měření, ale zda jsou výsledky měření průkazné a je bezpředmětné zabývat se skutečnostmi, kdy poprvé policisté spatřili předmětné vozidlo, neboť se samotným měřením bezprostředně nesouvisí. Ze stejných důvodů nelze vyhovět návrhu na důkaz záznamem GPS z policejního vozidla. Žalovaný odmítl i odkaz na argumentaci ve věci přestupku M. H., neboť jde o samostatný skutek jiné osoby a o jiné, samostatné řízení.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 18. 8. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 2. 2013.

[15] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[17] První žalobní námitku částečné nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, které tvoří společně jeden celek, shledal soud jako neopodstatněnou. Žalovaný se ve svém rozhodnutí na straně 5 v prvním odstavci vypořádal s námitkou týkající se postupu policistů v rozporu s návodem rychloměru a k tomu se vyjádřil i správní orgán I. stupně, zejména na straně 2 v předposledním odstavci. Žalovaný a správní orgán I. stupně uvedli, že důkaz prováděním návodu by byl nadbytečný, protože skutkový stav byl jednoznačně zjištěn, měření prováděli proškolení policisté, do protokolu potvrdili, že měření proběhlo v souladu s návodem a v řízení nevyšly najevo takové skutečnosti, které by k potřebě dalšího dokazování vedly. Navíc vozidlo žalobce jelo za vozidlem M. H., tudíž jeho rychlost musela být analogická velmi podobná.

[18] Žalobce zadruhé namítal, že se neměl možnost účastnit jednání nařízeného na 19. 11. 2012 a správní orgán se spokojil pouze s obesláním jeho zástupce. Soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Podstata zastupování spočívá v tom, že úkony zástupce a úkony učiněné vůči němu jsou současně úkony

učiněnými žalobcem a vůči žalobci. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.*

[19] Podle § 34 odst. 2 správního řádu *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.* Zástupci žalobce bylo doručeno jak předvolání na 22. 10. 2012, tak na 19. 11. 2012 a jednání dne 19. 11. 2012 se účastnil. Žalobce nemusel při jednání nic osobně vykonat, a proto nebyl předvoláván samostatně, zásilkou do vlastních rukou.

[20] Podle § 33 odst. 4 správního řádu *jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí.* V souzené věci však o takový případ nešlo, zástupci žalobce se doručovat dařilo.

[21] Je na svobodné volbě žalobce, zda si zvolí jako zmocněnce osobu, která není advokátem anebo osobou s právnickým vzděláním, ovšem pak musí nést následky spojené s neprofesionálním zastoupením. Zákon zastoupení tzv. obecným zmocněncem umožňuje v § 33 odst. 1 správního řádu, toto ustanovení neklade na zmocněnce žádné kvalifikační předpoklady.

[22] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 120/2014-21, www.nssoud.cz, *ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.*

[23] Z uvedeného se podává, že nemohlo tedy dojít k porušení práva na spravedlivý proces, ani § 74 odst. 1 zákona o přestupcích či čl. 6 Úmluvy nebo Listiny základních práv a svobod, žalobci nevznikla žádná újma, neboť zmocněnec byl oprávněn a povinen hájit jeho zájmy a činit obhajobu podle uzavřené dohody. Pokud zmocněnec tuto dohodu porušil, je na žalobci, aby se domáhal práv a nároků vyplývajících z tohoto porušení pořadem civilního práva.

[24] Třetí žalobní bod zahrnoval námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu z důvodu neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru a znaleckým posudkem. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že tyto návrhy shledávají jako nadbytečné a vzhledem k odůvodnění nutnosti jejich použití žalobcem je shledal jako nadbytečné a nedůvodné rovněž soud. Měření rychlosti i dokazování o takto změřené rychlosti proběhly v souzené věci standardním způsobem, v souladu se zavedenou správní praxí (kterou jsou správní orgány vázány a jak je známa zdejšímu soudu z obdobných souzených věcí jím a jinými správními soudy – srov. rozsudky týkající se rychlosti dostupné na www.nssoud.cz v části Rozhodovací činnost - Rozsudky správních soudů – rozšířený formulář – Oblast úpravy: Přestupky, příp. se zadáním klíčových slov) a v souladu s právními předpisy. Soud se ztotožňuje

s odůvodněním podle napadených správních rozhodnutí. Žádná relevantní námitka, proč by mělo být měření nesprávné a co by mělo být například posudkem znalce prokázáno – proto ani správní orgány neměly povinnost v dokazování pokračovat. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[25] Jako neopodstatněnou shledal soud čtvrtou námitku, že důkazy vyhodnotily správní orgány nesprávně. Z celého provedeného dokazování byl jednoznačně zjištěn skutkový stav na základě uceleného řetězce přímých a nepřímých důkazů, logicky na sebe navazujících. Ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by vůbec nějak zpochybňovalo zjištěný skutkový stav, který je zcela zjevný z pořízeného videozáznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případech, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[26] Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, čj. 7As 18/2011 – 54, *se považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze radaru byli policisté proškoleni, když tato činnost – obsluha měřicího zařízení – jednak spadá do běžné činnosti těchto policistů, jednak předmětem řízení před správním orgánem je přezkoumání, zda žalobci lze přičítat, že se dopustil přestupku, a nikoliv, zda jsou policisté oprávněni a proškoleni k měření rychlosti.*

[27] K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[28] Za páté žalobce napadal výrok o započtení kauce a její neodůvodněné vybrání. Uložení předmětné kauce v posuzované věci je vázáno na podmínky vymezené v § 125a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, kde se uvádí: „policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5.000 Kč do 50.000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek“. Z uvedeného zákonného ustanovení tak vyplývají tři vzájemně související podmínky. Kauci lze za první uložit osobě, která byla v dané věci řidičem motorového vozidla, dále za druhé tento řidič musí být podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a za třetí se musí jednat o řidiče, u něhož je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Z obsahu napadeného rozsudku soud zjistil, že se správní úřady k námitkám žalobce všemi těmito podmínkami ve vzájemných souvislostech zabývaly, a shledaly, a také odůvodnily, proč je považoval za naplněné. Podle závěru napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal zaujatost policistů a neshledal jejich nevěrohodnost. Do potvrzení o převzetí kauce se žalobce nevyjádřil a podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 18. 8. 2012 důvodné podezření, že se žalobce bude vyhýbat správnímu řízení, *vyplývalo z projednávání přestupku s žalobcem na místě, kde měl vyhýbavé jednání k řešení přestupku jiným způsobem, a to hlavně způsobem zaplacení pokuty na místě a aby se neoznamoval do správního řízení, protože řidičské oprávnění potřebuje ke své pracovní činnosti... řidič zaplatil kauci a s přestupkem souhlasil a uvedl, že spěchá na svatební obřad do Olomouce, který začíná v 9 hodin.* Lichá je tak námitka ve vztahu k napadenému rozhodnutí, že započtení kauce bylo nezákonné, neboť započtení správní orgán I. stupně odůvodnil v odstavci třetím na straně 5. Podle zjištění z evidencí soudu nebyla žaloba proti nezákonnému zásahu spočívajícím ve vybrání kauce podána. Teprve v řízení o takové žalobě by mohl žalobce proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vybrání kauce brojit, to však neučinil a žalobu včas (tj. do dvou měsíců od vybrání kauce) nepodal. Podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. *byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní*

námítce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. V daném případě však žalobce měl možnost brojit proti uložení kauce samostatnou žalobou a to neudělal.

[29] Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo neprovedení výslechu policistů v souzené věci a při provedeném výslechu policisté pouze odkázali na výslech ve věci přestupu M. H. (tj. řízení, které požadoval shodný zástupce obou obviněných provést v jeden den). Videozáznamem bylo spáchání přestupku jednoznačně prokázáno. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevzněl žádná pochybnost tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[30] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[31] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[32] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 11. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně